

noget; saaledes at svenske Kroner det følgende Kvartal var nede i 149,5. Saa afgav Valutakonferencen sin Betænkning, og der oprettedes det, man kaldte en Kursegaliseringfond, og foretoges den Diskontoforhøjelse, over hvilken der er ført mange og sikkert for saa vidt vel begrundede Klager, og man kom saa ind i en kort Periode, hvor man fra mange Sider — akkurat ligesom det ærede Medlem, der nys talte, og flere med ham nu mener — mente, at nu var den hellige Grav vel forvaret, nu var man i Ro, nu var den danske Krone stabiliseret, indtil der var gaaet en kort Tid, og man kom ind i Januar. Da indtraf der, ikke et nyt Fald, men et Styrt af den danske Valuta trods de Foranstaltninger, de altsaa utilstrækkelige Foranstaltninger, man havde truffet, et Styrt, der fortsattes og bragte den svenske Krone helt op over 160.

Jeg nævner dette for at vise, hvilke Kræfter der synes at ligge til Grund for de Bevægelser, der her foregaar. Det viser sig, at der er Tale om en gentagende Stigning og derefter en vis Bedringstilstand, i det mindste en vis Ro. Altsaa her er Tale om en Bevægelse, der gaar i lange, meget lange Bølgelinier, og jeg tror, man gør klogest i, saaledes som Erfaringen har vist os Valutaproblemet og dets Udvikling i de Tider, der er gaaet, at regne med, at dette vil vedblive. Jeg vil derfor for mit eget Vedkommende meget understrege det, som den højtærede Statsminister udtalte om Nødvendigheden af, at man ikke nu lader sig lulle i Søvn og tror, at nu er alting vel, men at man bruger det Pusterum, man har faaet i den Bedringstilstand, der i Øjeblikket er til Stede, den Ro, der i hvert Fald er til Stede, til koldblodigt og nøgternt at overveje, hvilke Foranstaltninger man skal træffe for at ruste sig til en eventuel ny Krise, thi der er jo ingen Tvivl om, at saadanne Overvejelser har langt lykkeligere Vilkaar, naar de kan finde Sted i en forholdvis rolig Periode, end naar de skal finde Sted i Huj og Hast, i en nervøs Tilstand, hvor alle er oprevet af en fortsat ulykkelig Udvikling, som ingen ved Midler imod, saaledes som Mentaliteten var herhjemme f. Eks. i Januar i Aar.

Der stilles altsaa nu det Spørgsmaal til den danske Rigsdag paa Foranledning af den nye Regering, om man nu, medens man kan det i Fred og Ro, vil overveje Vaaben og Midler til at værgе sig imod en videre ulykkelig Udvikling, eller man vil lukke Øjnene for det, som er sket, og for de Farer, som fremdeles truer, og lade staa til og derved foranledige, hvad man uvæger-

lig vil, at man paa et eller andet senere Tidspunkt, naar Kræfterne virker saaledes, at det bliver aabenbart for alle, at Foranstaltninger er fornødne, da i den nervøse Tilstand, som uvægerlig vil indtræde i en saadan Periode, maa træffe de fornødne Foranstaltninger.

Om Aarsagerne til disse store Valutasvingninger, som er et Særkende for vor Tid, strides jo de lærde. Men om de ulykkelige Virkninger, som disse Svingninger har, staaer der ingen Strid, de er sikre nok. Det, som har været Følgen her i Danmark, og som følger alle Vegne, hvor en lignende Udvikling paa Valutaomraadet finder Sted, er en Fordyrelse af den almindelige Import, en Fordyrelse af Leveforholdene og al den Uro, som deraf flyder. Der følger en Overpris til Forrentning af de fremmede Laan, man har optaget, og en Overpris for fremmede Indkøb, som er gjort maaske for nogen Tid tilbage, der følger utallige Forstyrrelser i Erhvervslivet, der følger store Ulykker for alle dem, som har deres Skæbne knyttet paa en eller anden Maade, helt eller delvis, til en lille Kapitalopsparing, et lille Kapitalanlæg i dansk Valuta, og der følger endelig den dalende Anseelse udadtil, som uvægerligt bliver det Lands Skæbne, som viser sig ikke at kunne holde Orden i sin Økonomi; vi har haft Lejlighed til at se det saa mange Gange. Naar man her i Norden ellers har sammenlignet de tre nordiske Lande med den øvrige Verden, har der været Tale om en nogenlunde Ligestillethed mellem disse tre Lande, men det kan ikke skjules, og der er heller ingen Grund til at skjule, at under de senere Aars Valutasituation er Sverige traadt saa langt stærkere i Forgrunden, som det ogsaa fortjener, fordi det har kunnet holde sin Valuta i Orden, medens Danmark — og for øvrigt ogsaa Norge — staaer i Skammekrogen, fordi en tilsvarende Evne ikke her har været til Stede.

Det kan maaske ogsaa give en og anden æret tilstedeværende Anledning til at tænke over en Ting, som man ellers saa stærkt ivrer imod; naar det fremføres fra vor Side, at hele Landets Pengevæsen burde være ordnet gennem en Statsbank, saa værgеr man sig imod denne socialistiske Fordærvelse og Vildfarelse, medens Forholdet er det, at i Sverige har man i Virkeligheden en Ordning lignende den, som Socialdemokratiet tilstræber for Danmarks Vedkommende.

De ulykkelige Følger af Valutaens uheldige Udvikling er altsaa sikre nok, og selv om man som nævnt maa høre paa mange Forklaringer om Aarsagerne, de